

Шен Шиси

ПОСЛЕДНИОТ СЛОН ВОИН

中国国际出版集团

МАКЕДОНИЈА
Литера

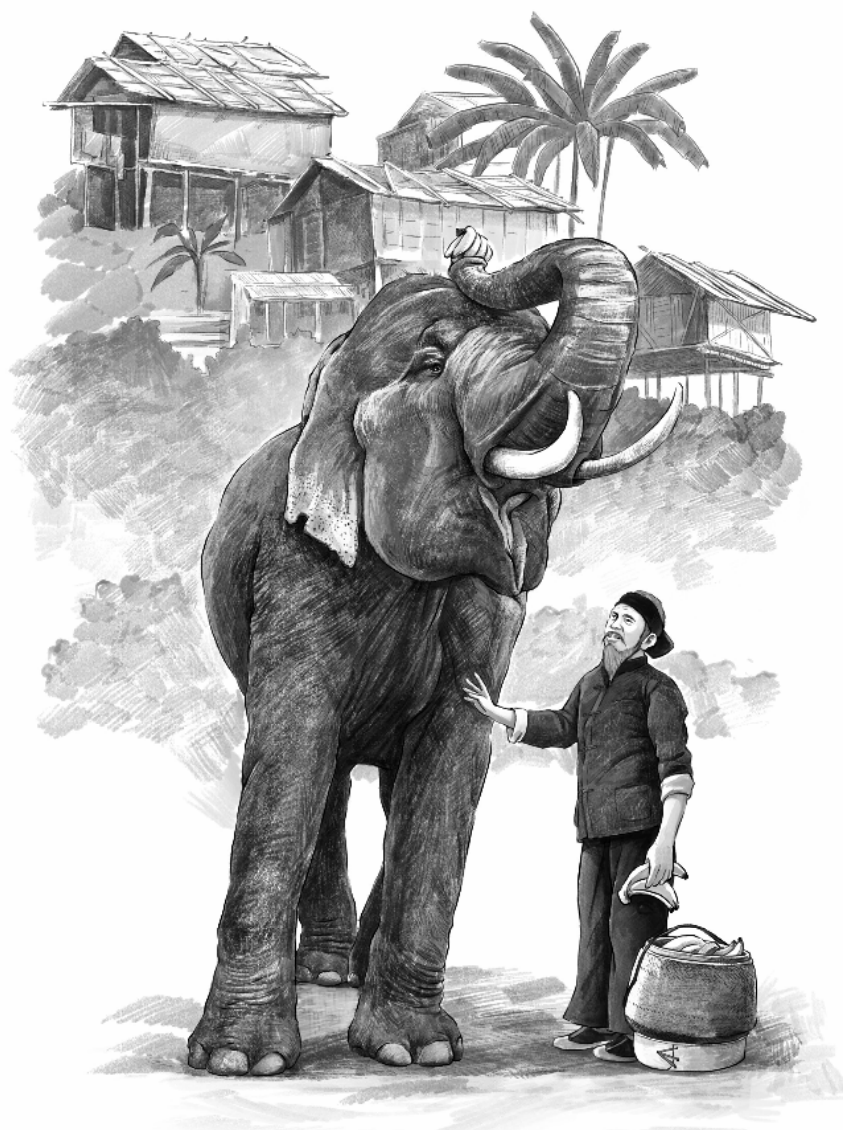
ПОСЛЕДНИОТ СЛОН ВОИН

Шаопианлинг, врховниот старешина на Сишуангбана пред да биде основана Народна Република Кина, имал армија од воени слонове. Како што сугерира името, тоа било војска што се бори јавајќи на слонове. Армијата не била побавна од обична коњица. Освен тоа, и слоновите можеле да бидат вклучени во битките. Можеле силно да ги удрат непријателите со својата долга сурла и да ги згазат со своите огромни нозе. Биле незапирлива војска кога јуреле кон непријателот со заглушувачки рев.

Во 1943 година, Јапонците извршија инвазија и го окупираа Мјанмар, навлегувајќи до Далуо, важен пограничен град во Сишуангбана, кој се наоѓа отаде реката од Мјанмар.

Армијата на слоновете се борела против Јапонците на брегот на реката Далуо. Тоа била крајно жестока битка. Се чинело како сè да потонало во општиот метеж од истре-ли, борба и слоновски рев. Битката заврши-ла со над седумдесет жртви кај напаѓачите Јапонци, а настрадале и над осумдесет слонови. Реката била обоена од пролеаната крв. По битката, врховниот војсководец ги испратил мажите да ископаат голема дупка, која била дваесет метри во должина и во ширина, и таму ги закопале слоновете. На подигнатата надгробна плоча се врежани зборовите: „Гробница на сто слонови“.

Кога селаните од Мангуангнонг ги прене-сувале мртвите слонови, се изненадиле кога виделе дека еден слон мажјак сè уште дише. Меч го беше исекол на вратот и митралески куршум му беше минал низ предната нога. Иако целиот облеан во крв, слонот сè уште бил жив. Селаните го вратиле во селото, носејќи го на запрежна кола влечена од осум коњи. Единствениот преживеан воен слон се викал Гасуо. Добродушните селани го негувале и се грижеле за него.

Кога се доселив во селото Мангуангнонг, во март 1969 година, како млад интелектуалец, Гасуо сè уште беше жив. Тогаш имаше повеќе од педесет години. Вратот му беше крив, а устата никогаш не можеше целосно да ја затвори, па се лигавеше по цел ден. Повредената предна нога не беше заздравена целосно и дел од неа мораше да се отстрани. Затоа слонот накривнуваше во одот. И онака веќе ретките влакна на слонот речиси сосема исчезнаа, изложувајќи ја неговата збрчкана кожа што наликуваше на дехидрирана луфа. На двата негови бивни беше насобран дебел слој од жолти дамки, по годините изложеност на абење од правот и од ветерот. Гасуо беше воен слон. Тој беше херој. Затоа селаните многу го почитуваа и никогаш не дозволија да врши тешка работа. Гасуо се шеташе низ селото во текот на денот, од семејство до семејство, барајќи да касне банани и да се напои изворска вода.

Бев многу близок со Бо Нонгдинг, старец кој го чуваше Гасуо и развиваше пријателство со слонот.

Три години откако дојдов во селото, Гасуо уште повеќе остаре. Секој ден заземаше само по залак храна и постојано дремеше под дрвото. Кожата му се набра и висна, како дехидриран лимон. Во својата младост, во времето на системот Туси (посебен политички систем на назначување наследна функција на врховен војсководец во регионите со национални малцинства, во периодот на династиите Јуан, Минг и Ќинг) Бо Нонгдинг низа години служел како роб на врховниот војсководец, задолжен за одгледување слонове. Затоа многу добро ги познаваше навиките на животното и ми рече: „Сонцето заоѓа, огнот згаснува, и Гасуо ќе умре.“ Неколку дена подоцна, Гасуо не сакаше да касне дури ни залак храна. Едноставно лежеше на земја и воопшто не ги отвораше очите, освен ако некој не ја размавташе неговата сурла, и тоа подолго време. Дури и ако се разбудеше, само бледо погледнуваше во оној што го задева. Сфатив дека слонот е на работ сосема да ја изгуби свеста.

Но, едно утро, додека поминував покрај живеалиштето на слонот покрај гумното, се изненадив кога видов дека Гасуо си ја беше повратил енергијата. Иако телото сè уште му беше слабо, умот му беше бистар. Веднаш штом неговите две закрвавени очи го здогледаа Бо, слонот нежно за'ржа, ја крена сурлата и посочи кон таванот, каде што беше сместена храната и некоја стара опрема. Потоа отсечно удри со ногата на земја, како да сака да добие нешто од таванот. Бо го игнорираше на почетокот, но слонот почна да го губи трпението. Гасуо удри во столбот на просторијата со својата сурла и со телото се втурна во дрвениот сид, така што целата просторија се затресе. Бо мораше да попушти. Ми рече да се качам на таванот и да му помогнам да открие што сака слонот.

На таванот имаше половина корпа житарки, две низи стара пченка и неколку парталави вреќи. Немаше ништо друго. Помислив дека се чувствува подобро, па сака нешто да јаде, и ја фрлив старата пчен-

ка долу. Но, Гасуо ги фати кочаните пченка, обвивајќи ги со својата сурла, и ги исфрли од просторијата. На Бо му ја подадов и половината корпа со житни зрна, но тој за малку не успеа да ја дофати, па слонот ја турна на земја и луто ја изгази. Ги фрлив и вреќичките долу, кои потоа беа искинати на парчиња од острите бивни.

На таванот не остана ништо освен еден стар бамбусов душек. Гасуо сè уште гледаше нагоре и 'ржеше. „Продолжи да бараш, да видиме дали има уште нешто друго таму“, ми довикна Бо. Го подигнав душекот и најдов нешто слично на коњско седло. Беше многу големо и тешко и се чинеше дека е направено од биволска кожа. Седлото беше покриено со дебел слој прав. Освен него, буквално немаше ништо друго. Го фрлив долу и, за чудо, Гасуо одеднаш се смири. Тој го издува правот од седлото и долго го милуваше со својата сурла. Во очите му заблескаа солзи, како повторно да се беше сретнал со некој стар пријател.

СОДРЖИНА

Последниот слон воин.....	5
Кучето кобник.....	29
Зебрата и маслиновото гранче.....	52
Мисирот и кучката.....	66
Седмиот загар.....	76
Скротување на фазанот мамка.....	115